

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

E.G. Scott

Femeia ascunsă

Traducere din engleză și note de
Cornelia Marinescu

Prolog

Îmi trimite un zâmbet de milioane și, pe urmă, se urcă în BMW-ul lui roșu-sângerieu. Mașina începe să toarcă și zgomotul pietrișului strivit sub roți îmi aduce aminte de prima oară când am fost adusă aici. Fusesse cu totul altă poveste. Eram sortită să nu mai scap de aici.

În noaptea aceea, m-am bizuit pe restul simțurilor mele, pentru că nu puteam să văd unde mă duce. Vântul ușor care sufla printre arbori putea la fel de bine să fi fost oceanul ascuns în beznă; era un miros pătrunzător — amestec de pin și sare. Inima îmi încremenise când am simțit că mașina încetinește și am auzit scrâșnetul pietrelor sub pneuri. Habar nu aveam cum se va schimba viața mea, odată ce ne vom fi oprit.

Sunetul prietenos al claxonului mă aduce înapoi în prezent, stând aici, în fața casei. Îi fac cu mâna, și piatra galben-canar, de trei carate, de pe degetul meu sclipește în soarele amiezii. Mașina accelerează, azvârlind în aer un val de pietricele netede. Mai întoarce o ultimă dată capul spre mine și îmi face cu ochiul. De pe scaunul șoferului,

profilul lui frumos devine tot mai șters pe măsură ce se îndepărtează, până ce dispare cu totul. Sper să nu fie ultima dată când îl văd.

Pășesc peste prag și zâmbesc, lăsând dincolo de ușa închisă restul universului. Atât de multe lucruri s-au întâmplat până să ajung la această fază din noua mea viață. Acum, aici este casa mea.

Încerc să absorb măreția care se desfășoară dinaintea mea. Tot ce s-a construit în jurul plăcii reci pe care zăcusem în noaptea aceea, aproape moartă, este în total contrast cu ceea ce mă înconjoară acum. Șemineul de piatră, cu deschidere dublă, se înalță până la tavan și dincolo de el, tăindu-ți respirația. Nenumăratele ferestre amplasate de jur împrejur creează un minunat efect de prismă pe pardoseala din lemn. Mă opresc câteva minute în capătul coridorului și mă las pătrunsă de tot ce mă înconjoară. Etajul cu plan deschis seamănă cu un cafas¹, iar galeria, cu un amvon.

Trec dintr-o încăpere în alta, asimilând încet fiecare detaliu. Am flashbackuri de data trecută când am stat aici, în beznă și cu dureri atroce, indoindu-mă că voi supraviețui. Fiecare centimetru are acum un sens nou. Îmi plimb mâinile cu grijă peste lemnul nobil, peste piatră și granit și mă descalf, ca să simt sub tălpi diferitele texturi.

Trec pe lângă ușa care dă în pivniță, conștientă că s-ar putea să se mai scurgă mult timp înainte să pot coborî acele trepte, fără să mă gândesc la prima oară când le-am urcat, pe întuneric. Sunt, însă, recunoscătoare că acum am revenit și, în plus, așa cum mi-am dorit. Am

decis să las încuiate acolo, jos, toate lucrurile sumbre. Acum este momentul unor noi începuturi.

În aer persistă mirosul produselor de curățare de tip industrial, dar orice altă dovadă a ceea ce s-a petrecut aici a fost ștersă. Nu-mi pasă. Îmi amintește doar cât de mult m-am luptat. Casa în jurul meu e tăcută. Liniștită. Simt o emoție nouă, dobândită după grele bătălii, o fericire calmă, care îmi plutește undeva, între inimă și gât.

Paul este pretutindeni. În pardoseala din lemn de cireș și în bărnele de brad de sus. E în fereastra mare, care domină întreaga latură din spate a casei și care se deschide spre un pâlc des de copaci și spre cer. Simt o rană adâncă la gândul că această locuință nu a fost construită pentru mine. Dar a fost făcută cu dragoste. Și cu disperare.

Închid ochii și îmi imaginez prima mea noapte aici. Zgomotul mașinii lui, încetinind. Întunericul. Cum am fost aruncată deoparte și apoi regăsită. O șansă nouă să am tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

Chiar și cele mai întunecoase drumuri ne scot la lumină, într-un final.

¹ Balcon unde cântă corul într-o biserică.

PARTEA ÎNTÂI

Unu

REBECCA

DUPĂ

Duff ne anunță prezența lor cu puțin timp înainte să se audă soneria.

Paul se smulge ca fulgerul din încolăccala trupurilor noastre goale și se repede să-și pună șortul sport și un tricou. Eu rămân nemișcată sub așternuturile răcoroase, cu spatele spre el. Cu tot amestecul de frustrare și dezamăgire, mă sărută totuși iute, înainte de a coborî scările și de a-i întâmplina pe întrușii care ne-au stricat partida de sex matinal.

Cu inima bătându-mi puternic, îmi trag o cămașă de noapte peste trupul gol. Aștept să se mute cu toții în bucătărie — urmați cu elan de Duff, câinele nostru de rasă Newfoundland, ale cărui gheare țâcăne pe pardoseala de lemn și gresele —, și abia apoi mă apropii de capătul scărilor. Sunt ferită vederii, dar pot să le aud întrebările și, desigur, și răspunsurile lui Paul, date cu calm.

Aștept momentul propice ca să mă alătur lor și, la fiecare treaptă pe care o cobor, îmi repet o mantra. *N-o să*

ne prindă. N-o să ne prindă. N-o să ne prindă. O să scăpăm cu bine.

Nici prin cap nu-mi trece că apariția celor doi detectivi la ușa noastră va fi partea cea mai ușoară a zilei de azi.

Îmi câștig existența din promovarea de medicamente. Sunt plătită ridicol de bine pentru asta. Mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani făcând cunoștință cu medicii și cu ceea ce le este necesar, ca să-și facă pacienții să se simtă mai bine. Știu cum să discut cu ei, în așa fel încât să le las senzația că sunt superiori, dar, în același timp, să aibă încredere în ceea ce spun și să vrea ceea ce vând eu. Sunt în stare să fac o adevărată poezie din efectele secundare și din denumirile medicamentelor. În doar câteva minute pot să spun care dintre pilule va avea acțiunea perfectă asupra fiecărei persoane pe care o întâlnesc. Și, mai ales, știu care este combinația chimică de cel mai mare efect în cazul meu. Cunoașterea de sine este importantă.

E trecut de ora nouă când ajung, în sfârșit, la birou și evenimentele dimineții deja m-au zdruncinat. Sunt destul de sigură că am fost amândoi cât se poate de stăpâni pe noi, dar tot mă bântuie îndoiala și neliniștea. Ca să-mi recapăt într-o oarecare măsură liniștea, mi-am mai administrat o pilulă de calmare în drum spre slujbă.

Luminița roșie a telefonului clipește amenințător. Mark mi-a trimis deja un e-mail în care mă chema la el în birou și aproape simultan am primit de la el și un mesaj pe telefon în care repetă aceeași solicitare. Îmi ridic

privirea și îl văd stând în pragul biroului său, cu obișnuita cafea de la Starbucks în mână. Pe pahar scrie „MARV”, cu litere cursive și grăbite, iar pe mine mă umflă râsul, în ciuda felului în care se arată a fi ziua de azi, până acum. În cealaltă mână, Mark ține recuzita lui obișnuită, un trabuc cubanez neaprins, pe care o să-l molfăie din când în când și o să-l băloască toată ziua, până ce o să-l poată fuma, în tihna căminului său. Expresia de pe fața lui e una mai degrabă serioasă decât arrogantă, și asta este ceva neobișnuit. Mă cheamă la el cu o mișcare a mâinii și face stânga împrejur pe călcăiele pantofilor Gucci. Știu eu pe cineva căruia l-ar prinde bine un Xanax. Nu pot să-l condamn, totuși. Tocmai am aflat că și el are probleme acasă.

Îl privesc și ridic din sprâncene, apoi îmi pun lucrurile pe scaunul meu. Încerc să nu dau prea mare atenție privirilor ostentative ale colegilor de serviciu. Majoritatea dintre ei sunt sub influența pastilelor, de la Alprazolam la Zoloft, dar sunt destui cei cărora le-aș recomanda o mărire a dozei. E vorba despre un grup de oameni cât se poate de nefericiți, dacă avem în vedere numărul mare al potențiatorilor de stare la care avem acces.

Îmi înăbuș senzația crescândă de spaimă, care a început odată cu apariția musafirilor nepoftiți, de azi dimineață, și mă îmbărbătez cu o jumătate de Oxy pe care mi-o azvârl în gură și o înghit cu cafea. Întotdeauna simplă. Lactatele și zahărul te omoară. Mă îndrept către biroul lui Mark.

— Rebecca, la loc.

Devine imediat evident că nu va închide ușa, așa cum făcea săptămânile trecute, când spațiul deschis se golea de lume și el încerca să mă convingă de virtuțile „magice” ale sticlei de votcă din biroul lui, despre care se

știa că transformă deciziile proaste în „unele irezistibile” (cum ar fi scoaterea frenetică a hainelor). Din nefericire pentru el, eu nu cred în magie și atât Mark, cât și votca îmi fac greață. Dar, după dispariția Sashci, devenise mai insistent, iar rata alarmantă cu care mie îmi crește nevoia și diminuarea stocurilor mă fac să-mi fie tot mai greu să-l refuz.

— Mark, zic eu și îi trimit cel mai timid surâs pe care pot să-l scot, răducindu-mi pe deget o buclă de păr. De ce ești așa de sobru?

Nu pare amuzat. E chiar furios. Și știu bine de ce.

Nevastă-sa, despre care crezuse că l-a părăsit fără o vorbă, în urmă cu trei săptămâni, se pare că a dispărut, de fapt; posibil nu de bună voie. Încă nu mi-e clar dacă știe că poliția m-a informat deja despre acest lucru. Dacă Sasha și cu mine am fi fost cu adevărat prietene, și nu doar ne-am fi prefăcut, poate că aș fi avut vreun indiciu despre unde ar putea să fie. Nu pot spune sigur dacă le-aș fi împărtășit sau nu detectivilor de azi dimineață o astfel de informație privilegiată. Dar cu certitudine nu le-aș fi mărturisit, lui Paul sau celor de la poliție, că nu-mi pasă de dispariția ei nici cât negru sub unghie.

Pe chipul lui Mark se citește ceva ce seamănă cu îngrijorarea, dar își descrețește repede fruntea. Nu despre asta vrea să discute cu mine. Sunt puțin surprinsă că el continuă să vină la birou, în mijlocul anchetei, dar presupun că rutina îl liniștește. Înțeleg nevoia de predictibilitate din timpul unei crize. Paul și cu mine facem exact la fel.

Aș vrea să-mi pară rău pentru Mark, numai că știu ce soț groaznic este. Am auzit-o destul de des pe Sasha vorbind despre apatia lui, în vestiarul sălii de sport unde făceam bicicletă, și am auzit o grămadă de zvonuri despre

infidelitățile lui, vehiculate între alveolele de lucru, despărțite doar de niște paravane. De ani de zile, am tot auzit, frecvent și chiar din gura lui, cele mai slabe replici de agățat.

Mă gândesc dacă să-i spun despre vizitatorii mei din pragul dimineții, dar decid să mă abțin. Soarbe din cafea, căzut pe gânduri. Chipul i se întunecă.

— Rebecca, nu mai pot să-ți țin partea. Oamenii au început să pună întrebări. Cineva l-a vândut conducerii un pont anonim, cum că relația noastră este „îndoielnică”. Și acum dobitocii de la resurse umane mă presează în fel și chip. Nu știu cu cine ai vorbit, dar a fost o prostie monumentală. În situația actuală, nu tu, ci eu o să ajung să-mi pierd slujba, din pricina unor glume tâmpite. Și mai sunt și speculațiile referitoare la accesul tău la mostrele de medicamente.

Mi-a luat câteva clipe pentru ca neuronii creierului meu, loviți de panică, să-și activeze conexiunile. Urmele analgezicului de azi dimineață mă fac să fiu puțin paranoică și dezorientată. Nu sunt sigură cum ar trebui să reacționez, așa că dau din cap și îi imit aerul serios.

— Ești un reprezentant de vânzări nemaipomenit sau, mai bine zis, erai un reprezentant nemaipomenit. Dar ai devenit delăsătoare și, sincer, faci compania de râs. Înțeleg că îți place să te faci praf, și mie îmi place să mă fac praștie, dar tu ai luat prea mult din mostre și lumea a început să observe.

La dracu'. Mi-a picat fisa ce înseamnă toate astea. În mod stupid, dinaintea ochilor îmi apare nevastă-sa, Sasha, pedalând ca de frica morții lângă mine, la sală, acolo unde era în flece dimineață, indiferent de vreme, până când n-a mai fost.

— Nu am luat nimic altceva, în afară de ceea ce mi-ai dat tu. Pe bune.

E o minciună, bineînțeles.

— Te-ai lăsat pe tânăla. Sunt luni de zile de când te porți ciudat. Zău, Rebecca, știi mai bine ca oricine că toate rahaturile astea au efecte secundare nasale. Ai luat prea multe. Țsta e comportament de novice. Și, să fim serioși, ești deja puțin cam prea bătrână ca să fii în continuare reprezentant de vânzări.

E stilul lui Mark să răsucescă cuțitul în rană. Nu se poate abține. Spatele îmi devine țepăn.

— Mark, știi bine câți bani am făcut pentru compania asta și câți bani am scutit...

— Te rog, Rebecca. În clipa de față tu ești cea mai mică dintre problemele mele. N-o să complic lucrurile. Ești pusă pe liber. Poți să o faci demn și să îți dai demisia, să pleci imediat și să nu mai atragi atenția asupra ta. Sau pot să fac o plângere oficială despre cât de adânc ți-ai băgat mâna în mostre și asta va atrage o nedorită atenție asupra ta. Eu pot să te scap de cei de la resurse umane, dacă nu faci tapal prea mare. Consider că e în interesul tău să-ți păstrezi demnitatea neștirbită, nu crezi?

E în interesul *lui* să demisionez. Dacă mă dă afară, știe că pot să arunc totul în căra lui și să le spun celor de la Resurse despre „glumele tâmpite” pe care le-a făcut. Mai rău chiar, pot să le spun ceea ce știu despre îndoielnica lui relație cu adevărul, în legătură cu un anume proces cu medicamente, încheiat catastrofal. Am însă sentimentul că această informație îmi va fi mai utilă altfel. Decid să o păstrez pentru zile mai negre. Chiar și așa, tot am nevoie de Mark mai mult decât are el nevoie de mine.

— Rebecca?

Sunt gata să-mi dau drumul la gură.

— Să nu faci vreo scenă. Dacă nu cumva vrei să te scot complet din aranjamentul nostru din afara serviciului. Aici am încheiat-o.

Tonul vocii lui e așa de amenințător, că îmi taie orice elan. Sunt totuși ușurată că nu mă exclude de-a dreptul. Și mai știu că în momentul acesta ar fi o tâmpenie uriașă să atrag prea mult atenția asupra mea și, prin extrapolare, și asupra lui Paul.

Simt că mi-e greață și am nevoie mai mult decât orice să ies la aer curat. Înclin din cap, mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre alveola mea. Mă opresc să-mi iau geanta. Când întind mâna după laptop, asistenta lui Mark, Christina, o tipă de douăzeci și cinci de ani cu buze de pește și îmbrăcată mai degrabă pentru cazinou, sare și mi-l smulge din brațe.

— Aparține companiei, zice și zâmbetul ei de mănătoare de rahat îi dezvelește dantura, nefiresc de albă.

Nu m-a plăcut niciodată.

Nu mă uit în urmă. Îi simt pe toți cu ochii ațintiți spre mine. Îmi țin firea destul cât să ajung la lift. Când se închid ușile, îmi permit un unic suspin și mă abțin atât de mult, că simt cum coșul pieptului stă să-mi explodeze din cauza presiunii.

Până ajung la parter, deja știu ce trebuie să fac. S-ar putea să fie nevoie să-l amănesc ușor pe Paul, ca să-l fac să vină la aeroport. Problema reală este: oare chiar vreau cu adevărat să facă și el parte din noua viață pe care mi-o construiesc?

Mă duc la mașină și mă așez, îmi pun centura, pornesc motorul și abia apoi dau drumul aerului din plămâni. Deschid torpedoul și sunt ușurată când văd că

pașaportul meu e tot acolo, unde l-am lăsat după ce am fost săptămâna trecută la Registrul Auto. Îl scot și mi-l pun în geantă. Mă tot gândesc dacă să mă duc acasă, să fac bagajele, dar decid că putem să ne luăm tot ce ne trebuie, după ce o să ieșim în siguranță din țară. Un nou început, garderobă nouă. Mă calmează gândul la soarele cald pe umerii și pe fața mea, la analgezicele obținute cu ușurință pe care o să le iau împreună cu pahare de margarita. Am putea să scăpăm de toate problemele în mai puțin de cinci ore, dacă mă mișc repede. O să cumpăr biletele online, în drum spre aeroport. Ba chiar o să ne răsfațăm cu bilete la clasa întâi. Dumnezeu mi-e martor că le-am meritat astăzi.

Îmi deschid iPad-ul, recunoscătoare că încă mai are jumătate de baterie încărcată, teoretic suficient ca să pun la punct tot ce trebuie, înainte de a fi nevoie să o încarc. Nu mi-am verificat atât de recent cheltuielile, încât să știu exact cât avem în contul nostru comun de economii, dar trebuie să fie peste un milion, în momentul de față. Deschid aplicația pentru Citibank și mă autentific, folosind parola comună.

Cât pe ce să mă sufoc, pur și simplu, când pe ecran apare un numărul minuscul. Nu știu ce să cred. Mă conectez de câteva ori și suma rămâne la fel de mică. Banii nu sunt nici pe departe suficienți. E imposibil să fie așa. Va trebui să merg la bancă. Îmi înăbuș începutul unui atac de panică gata să răbufnească.

În timp ce scot mașina din parcare, văd un Ford Crown Victoria gri, care tocmai intră. Tipul mai scund îmi aruncă o privire și am impresia că îl văd cum se mai uită o dată, însă întorc repede capul și intru pe șoseaua principală. În oglinda retrovizoare văd cum mașina

ocupă spațiul alăturat celui unde o avusesem eu parcată pe a mea. Încetinesc și văd siluetele familiare cum coboară din vehicul și se îndreaptă către clădirea de birouri. Lucrurile se înrăutățesc rapid.

Nu reușesc să-mi aduc aminte când am trecut ultima oară dincolo de sala cu automate bancare, ca să intru în clădirea băncii. Dar cum monitoarele ATM-urilor îmi arată aceeași sumă infimă în contul nostru, nu am de ales.

Ofițerul bancar transpirat care stă în fața mea are un aer deosebit de șocat de faptul că am solicitat un interloctur uman. Se vede că o discuție, înainte de amiază, cu o femeie înfuriată este ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă în acest moment. I-ar merge tare bine 10 miligrame de Klonopin, administrate la fiecare trei ore, pentru tot restul zilelor lui asudate.

Regret, Jason, dar nu mai am acces la cutia plină cu pastile, din care să pot lua și să ți le strecor peste birou, ca să fac mai ușor de suportat această întâlnire. Chiar dacă vestea concedierii mele abia ce s-a răspândit, îmi dau seama că fără slujba mea nu mai știu cine sunt. Când o să mă întrebe cineva de acum încolo „cu ce te ocupi?” nu sunt sigură ce ar trebui să răspund. Și nici ce o să-i spun lui Paul.

În timp ce Jason face eforturi ca să-mi găsească banii și să evite să mă privească în ochi, eu fac, în gând, un rezumat al zilei, până în acest moment. O angajată frumușică a băncii trece pe lângă noi săltând pe tocuri și ciripește „bună dimineața” așa de sprintenă, că-mi vine

să-i pun piedică. Bună dimineața? Serios?! Poliția, la ușă. Concediată. Economii de-o viață, aparent dispărute. Rezerva de pastile, pericolos de mică. Pendulez, iar și iar, între scepticism și furie orăbă.

Jason își drege de câteva ori glasul, înainte de a-mi confirma nervos ceea ce deja știu. Vocea i se pițigăiază cu fiecare vorbă.

— Doamnă, în contul dumneavoastră sunt 5.000 de dolari. Nu știu ce altceva v-aș putea spune.

Contul nostru comun este cu vreo 995 de mii mai sărac decât ar trebui să fie. Vestea asta și faptul că mi s-a adresat cu „doamnă” mă înfurie la fel de tare. Panica lovește masiv.

— Jason, poți să-mi explici cum s-au evaporat brusc economiile de douăzeci de ani?

Bărbatul tresare din cauza volumului vocii mele.

— Se pare — răspunde el, trăgându-se nervos de nodul cravatei — că al doilea deținător a făcut o serie de retrageri și de transferuri considerabile în ultimele câteva săptămâni.

Paul. El a avut ideea de a ne deschide un cont comun, în ziua când ne-am căsătorit. Ca într-o zi să ne putem construi casa despre care am vorbit mereu, încă de la prima noastră întâlnire. Îmi crește brusc tensiunea. Până la urmă, se pare că Paul nu merită să-l invit în vacanța mea permanentă.

Mă lupt să-mi stăpânesc imboldul de a apuca amărâta aia de plăcuță de pe birou, cu numele lui Jason, ca să i-o indes pe beregata lui de grăsan. Nu-i explic cum aveam eu de gând să retrag toți banii aceia economiști ca să fug undeva, departe, și cum el mi-a retezat considerabil aripile.

— Jason, e inacceptabil. Cum Dumnezeu putea soțul meu să ia toți banii, fără ca eu să aprob sau să cosemnez ceva?

Mă surprinde și pe mine mărâitul pe care îl scot din gât.

Agitația mea atrage câteva priviri din partea colegilor lui Jason, care par ușurați că nu am nimerit la ei. Pe frunte și pe buza de sus îi apar noi broboane de sudoare. În timp ce continuă să tasteze, fixând cu privirea monitorul din fața lui, medicamentele încep să-și facă efectul. Substanțele chimice îmi invadează receptorii și îmi domolesc puțin greața și starea de panică. Secretul este să nu clachez. Pot să fac asta.

Mai scot încet o pastilă, perfect lungulață, din buzunarul blazerului și mi-o bag ușor în gură. Gustul chimic de zaharină mi se dizolvă pe limbă și mă calmează instantaneu. În mod normal, nu iau așa de multe pastile în mijlocul zilei. Dar evenimentele de astăzi justifică, pe deplin, luarea câtorva decizii mai puțin normale.

Gândul îmi fuge aiurea și mă întreb de unde putea să fi venit „pontul anonim” transmis la Resurse Umane. Nu mă surprinde că am dușmani la serviciu, întrebarea e care dintre ei a făcut-o. Atenția îmi revine din nou în prezent, mai înainte ca mintea să mi se încălcească în chestiunea respectivă. Misterul acela va trebui să mai aștepte.

Privesc în jur, la desertul care înseamnă zona de birouri cu separatoare a băncii. Câțiva angajați mai tineri, la primul lor costum, stau în alveole vecine, luminate de telefoane. Îmi dau seama după cum își mișcă mâinile că încearcă să scape de plictiseală. Încerc să nu țip când Jason îngaimă că, da, Paul, soțul meu cel responsabil, previzibil și de încredere, a prăjit, sistematic, contul nostru comun. Chiar și ieri, de fapt.

Ca și cum avea în gând un plan al lui de evadare.